

A CSENDŐR ÜNNEPE.

— KARÁCSONY. —

A csendőor ünnepe.

— Karácsony. —

A keresztény ünnepek legmagasztosabbika! E napon gyöngéd szeretetté változik át a gyűlölet s a paloták márványkandalóinak s a gunyhók pislogó tüzhelyeinek jótékony melege egyaránt békét sugároz a családi körben.

Az ünnepélyes hangulat átsugárzik a keresztény társadalom szivén s belopja magát észrevétlenül talán még azokba a lelkekbe is, melyekben közönségesen a bűn s a rosszra való hajlam szokott tanyázni.

A gonosztevő is visszaemlékezik arra a letűnt időre, mikor még a tüzhely melege mellett neki is kijutott

embertársai szeretetéből; mint ködben felcsillanó lidérczfény tűnik föl a multban borongó lelke előtt az egykori karácsonyi esték édes öröme. Szive egy pillanatra megtisztul az önvád tüzében s jobb érzelmei kiemelkednek a bűn fertőjéből, — a Megváltó szeretete mint hatalmas delejes áram hullámzik át a mindenségen, hogy végtelen kegyelmével eláraszsa és felüditse a tőle elfordult sziveket is. A karácsonyfa, a megszületett Jézus ajándéka — láthatlanul bár -- a legsötétebb szivnek is juttat valamit égi világából.

. . . Talán, ha ilyen pillanatban egy baráti kéz emberek közé vezetné a megbuvó gyilkost, aki csak alkalomra vár, hogy azt a társadalmat, amely őt testéből mint fekélyt kilökte, borzalmas tetteivel újra megremegtesse; ujon született gyermekként szolgálná az emberiséget s levezekelné azt az

életrészt, melyet a gonosznak való hódolásban töltött . . .

Mindenhova eljut ma a boldogság áldásos lehellete. Hiszen a boldogság fogalmát nem a jólét nagysága, a bőség szaruja szimbolizálja, hanem a tiszta öntudat és a megelegedés érzete.

És ebből a jóleső érzelemből a közbiztonság közegeinek, a rend és a csend derék őrinek is kijut a megérdemelt részük.

Az őrhelyen álló közrendőr, midőn a nagyváros tömegének megelegedéstől, az örömtől és a deczemberi hidegtől kipirult arczokat maga előtt elvonulni látja, midőn a villamfénytől ragyogó kirakatok mögött elhelyezett drága holmikra és a világos függönyök által rejtett csendes polgári örömökre gondol: megelegedéssel néz végig választott életpályáján: — Ime! mindez a nyugalom és jólét az én éberségemnek és

hivatásom hü betöltésének gyümölcse, az én kötelességtudásomon és becsületes örökösemen épül polgártársaimnak, felebarátainnak békés nyugalma. S ha elérkezik az idő, amikor szolgálatát az őt felváltó bajtársnak átadja: benső örömmel siet övéi közé, ha mindjárt a kaszárnya egyszerü, de rokonszenves meleg szobájába is, hogy a szolgálatmentes pajtások körében kivegye ő is a maga részét a nagy ünnep dicsőségéből.

Fagyos hófuvásokon át, hószilánkokat forgató esti viharban törtet előre a járőr, a szuronyok fényén megtörik a néha előbukkanó hold sápadt fénye, a két legény bajusza jégcsap; fáradtan, de jókedvűen halad a nehéz ösvényen, mögötte egy jól és sikerrel teljesített szolgálat tudata, előtte egy bizonytalanul pislogó fény, amely mintha most ébredő pásztortűz volna, el-el tűnik a

téli éj párázatában. De im! a fény irányából vidám zenéjü harangszó cseng át a pusztán, s mikorra az halk rezgéssel megszűnt fölverni a szük látóhatár csendjét, a lépteiket gyorsító derék csendőrök megilletődve állanak meg a falu egyik szélső házának világos ablakaival szemben. A szivökben levő melegség átömlik a dermedt tagokra, tekintetök rátapad az egyszerű földmives házának ablakain át fényözönt vető, szegényes karácsonyfára, mely körül az apróság élvezi parányi lelke legszebb örömét, ami átragad a nehéz munkában megtört öregekre, az egész környezetre, — mindarra, aki látja s akinek érezni adatott.

És nincs ami megzavarja a családi fészek boldogságát. A menyország maga is örül most az emberek szivének, amely sohasem dobog oly harmónikusán, mint ezen a napon.

S a figyelő járőr egy elégedett pillantással bucsuzik a bájos látványtól, amely lelkébe rajzolva marad, hogy erőt és ambíciót merítsen belőle szép hivatásához.

A polgároknak általa föntartott békés biztonsága s embertársainak tisztelete és osztatlan becsülése az, ami a kötelességét lelkiösmeretesen teljesítő csendőr szivét ilyenkor megelekedéssel s a boldogság tudatával tölti be. Neki is elhozta a kis Jézus ajándékát; nem fényes boltok kirakatából vásárolt ajándékot, hanem annál is ragyogóbb ékszer; a teljesített kötelesség nemes öntudatát, a közönség háláját és nem muló szeretetét.

